

อุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า (Import Substitution Industry)

ก่อนปี ค.ศ.1960 อารขาเข้านั้นจัดเก็บโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นรายได้ในปี ค.ศ.1960 มีการเก็บภาษีขาเข้าเพื่อการคุ้มครองเป็นครั้งแรก โดยเก็บจากสบู่ก้อนและผงซักฟอก ต่อมาเก็บภาษีสีทาบ้าน ต่อมามีการใช้การจำกัดจำนวนการนำเข้าของสินค้า เช่น ไฟฉาย แบตเตอรี่แห้ง ผงชูรส แป้งสาลี ในระหว่างที่สิงคโปร์เข้าเป็นสมาชิกของมาเลเซียไม่มีการเก็บภาษีเพื่อคุ้มกันเพิ่ม แต่การเก็บภาษีเพื่อรายได้ยังคงมีจนถึงปี ค.ศ.1965 มีสินค้า 230 รายการถูกควบคุมจำนวนการนำเข้า

เมื่อสิงคโปร์เป็นประเทศอิสระเต็มตัวในปี ค.ศ.1965 มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายทางการค้าที่สำคัญสองประการ คือ

1) มีการเปลี่ยนระบบโควต้ามาเป็นการตั้งกำแพงภาษีสำหรับสินค้านำเข้าส่วนใหญ่ ยังคงมีเพียง 88 ประเภทที่ยังอยู่ในระบบโควต้า แต่จำนวนดังกล่าวลดลงเรื่อย ๆ

2) เพิ่มน้ำหนักให้แก่ภาษีเพื่อการคุ้มครองกิจการในประเทศมากขึ้น สินค้าจากต่างประเทศที่ตกอยู่ภายใต้การกีดกันโดยกำแพงภาษียมีหลายประเภท ในปี ค.ศ.1965 สินค้า 183 รายการตกอยู่ภายใต้การกีดกันด้วยกำแพงภาษี แต่ในปี ค.ศ.1969 มีสินค้าถึง 398 รายการที่ถูกกีดกัน พฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นลักษณะธรรมชาติของนโยบายอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า อย่างไรก็ตามกล่าวได้ว่าอัตราการปกป้องของสิงคโปร์ยังต่ำกว่าหลาย ๆ ประเทศโดยเปรียบเทียบ (Augustine H.H.Tan, 1984, p.40)

ต่อมาในปี ค.ศ.1967 ประเทศอังกฤษประกาศจะถอนทหารออกจากสิงคโปร์ในปี ค.ศ.1971 ซึ่งจะส่งผลให้รายได้ประชาชาติและการจ้างงานต้องลดลงอย่างมหาศาล รัฐบาลสิงคโปร์จึงประกาศเจตนารมณ์ที่จะสร้างแรงจูงใจทางเศรษฐกิจให้มากขึ้นเพื่อให้มีการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ซึ่ง ณ จุดนี้คือจุดหันเหของนโยบายอุตสาหกรรมของประเทศนี้

นโยบายอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (EPI-Export Promotion Industry)

ในการดำเนินนโยบายอุตสาหกรรมใหม่นี้ รัฐบาลประกาศยกเลิก กำแพงภาษีและการจำกัดโควต้าไปตามลำดับ ในปี ค.ศ.1973 นั้นมีสินค้าเพียง 197 รายการที่ต้องเผชิญกับกำแพงภาษีและสินค้าเพียง 3 ประเภทตกอยู่ภายใต้โควต้า ในปีต่อ ๆ มากำแพงภาษีหรือภาษีสรรพสามิตที่ยังคงเหลืออยู่นั้น ส่วนมากเป็นไปเพื่อจุดมุ่งหมายด้านสุขภาพ เช่น ภาษีบุหรี่เพราะต้องการบริหารจัดการ

สูญหรี ภาษีการประกอบรถยนต์ไรซ์ เนื่องจากต้องการควบคุมมลพิษและถ้าเป็นสินค้าเข้าของ
กลุ่ม ASEAN ยังได้รับสิทธิพิเศษด้านภาษีด้วย

การค้าระหว่างประเทศ

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีลักษณะเปิดมากกว่าหลาย ๆ ประเทศ แม้ประเทศที่อ้างว่าเป็น
เศรษฐกิจเสรี เช่น สหรัฐอเมริกา เช่น ในปี ค.ศ.1981 นั้น ระดับการเปิดประเทศของสิงคโปร์
ประมาณ 61-68% แต่ของสหรัฐเพียง 9% (World Bank,1983) สิงคโปร์ทำการค้ากับต่างประเทศ
เพิ่มขึ้นทุกที และการขาดดุลทางการค้ามีจำนวนมากพอสมควร เช่น ปี ค.ศ.1982 มีการขาดดุลถึง
15.8 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเป็นเพราะ

- 1) ตั้งแต่ ค.ศ.1965 การค้าระหว่างประเทศสิงคโปร์และอินโดนีเซียไม่มีการบันทึก
- 2) การนำเข้าน้ำมันดิบเพื่อเข้ามากลั่นนั้น ถูกบันทึกไว้ในการนำเข้าสินค้า ซึ่งทำให้การ
ขาดดุลทางการค้ามากขึ้น แต่ในการขายนั้นบางส่วนกลับลงในรายการบริการ (service export) ดัง
นั้นไม่ได้ช่วยลดการขาดดุลทางการค้า
- 3) การเพิ่มขึ้นของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว แม้ทางหนึ่งจะช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่
ประเทศ แต่กลับทำให้ดุลการค้าเลวลง เนื่องจากความจำเป็นที่ต้องนำเข้าอาหารและสินค้าอุปโภค
บริโภคอื่น เพื่อนักท่องเที่ยว
- 4) การลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรม ทำให้มีการนำเข้าในรูปของการนำเครื่องมือ
เครื่องจักรหรือสินค้าขั้นกลางเข้ามาในประเทศมาก

ตารางที่ 7

มูลค่าการนำเข้าและส่งออกระหว่างปี ค.ศ.1960-1982

(\$ ล้าน)

ปี	การนำเข้า	การส่งออก	ดุลการค้า
1960	4,078	3,477	-601
1965	3,807	3,004	-803
1970	7,534	4,756	-2,778
1982	60,245	4,473	-15,772

ที่มา: Development of Statistics, Yearbook, various year.

การส่งออกของสิงคโปร์นั้นเป็นสินค้าที่เกิดจากการผลิตภายในประเทศเพียงเล็กน้อย ส่วนใหญ่เป็นการนำเข้ามาเพื่อส่งออกซ้ำ โดยเฉพาะในช่วงแรกของนโยบายอุตสาหกรรม แต่ระยะหลัง สัดส่วนดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลง เช่น ในช่วงปี ค.ศ.1960 การส่งออกซ้ำประมาณ 94% ของการส่งออกทั้งหมด แต่ในปี ค.ศ.1982 สัดส่วนดังกล่าวเหลือเพียง 33% นั่นคือรายได้จากการเป็นศูนย์กลางการค้าลดลง

สำหรับส่วนประกอบของสินค้าเข้า-ออก จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงพอสมควร ในระยะปี ค.ศ.1960-1982 นั่นคือ

- 1) สัดส่วนการนำเข้าวัตถุดิบเข้าลดลงจาก 37% เหลือเพียง 4%
- 2) การนำเข้าธาตุและพลังงานเข้าเพิ่มจาก 15% เป็น 34%
- 3) มูลค่าการนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มจาก 1 พันล้านเหรียญสหรัฐ เป็น 32 พันล้านเหรียญสหรัฐ (หรือเพิ่มจาก 27% เป็น 54%) โดยสินค้าเหล่านี้เป็นสินค้าประเภททุน เครื่องมือ เครื่องจักร เพื่อการทำอุตสาหกรรม ส่วนด้านการส่งออกนั้นมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกับการนำเข้า เช่น การส่งออกวัตถุดิบ หรือสินค้าขั้นปฐมลดลงจาก 46% ในปี ค.ศ.1960 เหลือเพียง 6% ในปี ค.ศ.1982 การส่งออกของพลังงานเพิ่มจาก 11% เป็น 33% ในช่วงเดียวกัน ส่วนการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มจาก 21% เป็น 45%

ในการทำการค้าระหว่างประเทศนั้น สิงคโปร์มีประเทศคู่ค้าสำคัญ คือ ASEAN ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประชาคมยุโรป ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชีย (The Asian Newly Industrialising Countries = NICS) นอกจากนั้นเป็นกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง และออสเตรเลีย แต่การค้าขายกับญี่ปุ่นมากเป็นลำดับที่ 1 ในระยะหลังสินค้าจากกลุ่ม ASEAN มักเป็นวัตถุดิบ แต่จากกลุ่ม EEC สหรัฐ และญี่ปุ่น มักเป็นเครื่องจักรต่าง ๆ และน้ำมันเข้าจากกลุ่มประเทศอาหรับ สำหรับประเทศ NICs นั้นส่งสินค้าอุตสาหกรรมมายังสิงคโปร์มากขึ้นตามลำดับ สิงคโปร์มีลักษณะที่จะทำการค้ากับกลุ่ม NICs เอเชียมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่ประเทศในภูมิภาคอื่น ๆ มีการรวมตัวกัน เช่น ประเทศในยุโรปพยายามจะรวมตัวเป็นประเทศเดียว ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์นำเข้าสินค้าจากประเทศอาเซียนลดลง แต่การส่งออกนั้นสิงคโปร์ส่งออกไปยัง ASEAN เป็นอันดับหนึ่งเสมอมา [สังเกตพฤติกรรมของความสัมพันธ์ทางการค้าใน ASEAN]

ตารางที่ 8

แหล่งสินค้าเข้า-ออกที่สำคัญของสิงคโปร์ ในปี ค.ศ.1960 และ 1982

ประเทศ	ปี ค.ศ. 1960				ปี ค.ศ. 1982			
	สินค้าเข้า		สินค้าออก		สินค้าเข้า		สินค้าออก	
	\$ ล้าน	%	\$ ล้าน	%	\$ ล้าน	%	\$ ล้าน	%
ASEAN	2,024	54.1	1,235	35.5	9,894	16.4	11,028	26.6
EEC	573	14.1	641	18.4	6,201	10.1	4,149	9.3
Japan	298	7.3	157	4.5	10,791	17.9	4,844	10.9
USA	156	3.8	242	7.0	7,775	12.9	5,593	12.6
People's Rep. of China	140	3.4	87	2.5	1,881	3.1	517	1.2
NICs	112	2.7	92	1.7	3,315	5.5	4,995	11.2
Australia	106	2.6	135	3.9	1,400	2.3	1,772	4.0

ที่มา: Department of Statistics, Singapore External Trade Statistics, Various issues.

ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

อาจกล่าวได้ว่าความสำเร็จในการพัฒนานั้น นอกจากจะเป็นเพราะนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลแล้ว ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของสิงคโปร์เป็นปัจจัยสำคัญในความสำเร็จดังกล่าว ซึ่งอาจดูความได้เปรียบในปัจจัยการผลิตโดยพิจารณาจากการค้าระหว่างประเทศ

ตารางที่ 9

ลักษณะของปัจจัยการผลิตของสินค้านำเข้าและส่งออกของสิงคโปร์

ประเภทปัจจัยการผลิต	สินค้าเข้า				* สินค้าออก			
	1960	1965	1970	1982	1960	1965	1970	1982
Natural Resource Intensive	75.6	58.1	44.2	48.5	78.5	85.3	68.0	63.8
Technology Intensive	7.0	11.3	19.4	26.8	8.6	2.5	15.0	20.6
Human Capital Intensive	8.0	18.5	20.1	15.7	6.3	5.0	7.0	8.4
Labour Intensive	9.4	12.1	16.3	9.0	6.6	7.2	10.0	7.2
Total	100	100	100	100	100	100	100	100

* ไม่รวม re-exports ยกเว้นปี ค.ศ.1960.

จะเห็นได้ว่าการส่งสินค้าออกในช่วงปี ค.ศ. 1960 - 1965 มีลักษณะเป็นสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีมากขึ้นเช่นเดียวกับสินค้าเข้า แต่ทว่าสัดส่วนดังกล่าวอาจต่างกันออกไปสำหรับการค้าระหว่างประเทศกลุ่มต่าง ๆ เช่น การส่งสินค้าออกไปกลุ่ม ASEAN จะเป็นสินค้าประเภททรัพยากรธรรมชาติ (วัตถุดิบ) และสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีมากขึ้น สินค้าอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานลดลงแต่ขณะที่สินค้าส่งไปประเทศญี่ปุ่นยังคงเป็นสินค้าประเภทวัตถุดิบเป็นส่วนใหญ่ เป็นต้น

อย่างไรก็ดีกล่าวโดยสรุปได้ว่านับแต่ทศวรรษที่ 1960S เป็นต้นมา สินค้า อุตสาหกรรมมีบทบาทในระบบเศรษฐกิจสิงคโปร์มากขึ้น และการศึกษาของ วง ได้ผลสรุปว่าสินค้าอุตสาหกรรมของสิงคโปร์นั้นยังคงเป็นการใช้ปัจจัยแรงงานอย่างมากเมื่อเทียบกับสินค้าเข้าโดยรวม แต่สำหรับการค้ากับประเทศที่ระดับการพัฒนาดำกว่าหรือประเทศกำลังพัฒนานั้นสินค้าที่ส่งไปจะเป็นสินค้าที่ใช้ปัจจัยทุนและทักษะมากกว่าสินค้านำเข้า และ สถานการณ์ตรงข้ามเกิดขึ้นในการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว (C.M., Wong,1984)

นอกจากนั้นสิ่งที่ไม่ควรลืมในการทำอุตสาหกรรมหรือการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์ อีกประการคือ ประเทศนี้ต้องอาศัยพลังงานน้ำมันจากต่างประเทศเดิมที่ เนื่องจากไม่มีแหล่งน้ำมัน

ธรรมชาติของตนเอง ดังนั้นความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบจึงขึ้นอยู่กับการผลิตที่ใช้พลังงานดังกล่าวต่ำ อย่างไรก็ตามดูเหมือนสิงคโปร์จะเลียดจุดอ่อนดังกล่าวได้ยาก (Beh Jit Han, 1983/84)

แม้ประเทศสิงคโปร์จะหลีกเลี่ยงการใช้พลังงานในการผลิตไม่ได้ แต่ข้อได้เปรียบของสิงคโปร์ก็คือ การที่รัฐบาลให้แรงจูงใจอย่างมากแก่การลงทุน ทำให้มีเงินทุนจากต่างประเทศไหลเข้ามาอย่างมหาศาล

ตารางที่ 10

การลงทุนจากต่างประเทศ

ปี	การลงทุนแต่ละปี (s\$ ล้าน)	การลงทุนสะสม (s\$ ล้าน)
1960	157	157
1966	82	239
1979	1,107	6,349
1980	1,171	7,520

ที่มา: Economic Development Board, Annual Reports.

การปฏิรูปอุตสาหกรรมตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1970S

ตลอดปี 1979 รัฐบาลสิงคโปร์พยายามอย่างยิ่งที่จะให้อุตสาหกรรมของประเทศเปลี่ยนโฉมหน้าใหม่ มาเป็นอุตสาหกรรมที่อาศัยคุณภาพของสินค้าและเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูงแทนการผลิตโดยอาศัยปริมาณและแรงงาน ซึ่งความพยายามของรัฐบาลก็เพื่อให้สิงคโปร์ลดจากการแข่งขันกับประเทศที่มีต้นทุนค่าแรงต่ำกว่าในการผลิตสินค้าส่งออกที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยแรงงานฝีมือ ความหวังของสิงคโปร์คือ ต้องการจะยกระดับฐานะประเทศขึ้นไปสู่ระดับการทำงานเฉพาะอย่างที่สูงขึ้นในเวทีเศรษฐกิจโลก "สิงคโปร์ต้องการพัฒนาประเทศให้ขึ้นไปสู่ฐานะประเทศที่มีเศรษฐกิจอุตสาหกรรมสมัยใหม่ ซึ่งอาศัยวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีทักษะและองค์ความรู้เป็นพื้นฐานการทำงาน" (Goh Chok Tong, 1981, p.2) สิงคโปร์ยังตั้งความหวังที่จะเป็นศูนย์กลางทางการเงินอีกด้วย นอกไปจากความพยายามที่จะให้ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคนำเศรษฐกิจ ซึ่งรัฐบาลคาด

หวังว่า สัดส่วนของอุตสาหกรรมใน GDP จะต้องเพิ่มจาก 22% ในปี ค.ศ.1979 เป็น 31% ในปี ค.ศ.1990

กล่าวได้ว่าผู้นำสิงคโปร์มีสายตากว้างไกล (vision) และมีความคิดที่คมชัดว่าอุตสาหกรรมประเภทใด หรือการดำเนินนโยบายแนวใดที่จะทำให้ประเทศบรรลุจุดหมายได้ อุตสาหกรรมที่อยู่ในสายตาคือ เครื่องสมองกล (Computer) และชิ้นส่วนต่าง ๆ ตลอดจนชิ้นส่วนควบอื่น ๆ (software) ที่ต้องใช้ นอกจากนั้นมีอุตสาหกรรมเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องยนต์ ชิ้นส่วนของยานอวกาศ เคมีภัณฑ์ เวชภัณฑ์ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เครื่องวิศวกล เครื่องมือทางการแพทย์ ฯลฯ

กลยุทธ์ที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้เพื่อการปรับเปลี่ยนระดับอุตสาหกรรมให้ไปสู่อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง คือ นโยบายค่าจ้าง การขยายและปรับปรุงปัจจัยขั้นพื้นฐาน การพัฒนาทั้งด้านสังคมและกายภาพโดยใช้นโยบายการคลังและมาตรการภาษี ตลอดจนการให้แรงจูงใจต่าง ๆ และสิ่งที่รัฐบาลใช้มากที่สุด คือ นโยบายค่าแรง

1) นโยบายค่าแรงนั้น แต่เดิมมีการกดค่าแรงให้ต่ำ แต่มีการพิจารณาใหม่ว่า มาตรการดังกล่าวเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดการบิดเบือนการใช้ทรัพยากร เนื่องจากการกดค่าจ้างเท่ากับเป็นการช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพ ดังนั้นการใช้ตลาดเป็นกลไกตัดสินค่าแรงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เนื่องจากจะเป็นการชี้ถึงค่าที่แท้จริงของแรงงานนั้น และแรงงานจะสามารถเคลื่อนย้ายไปยังอุตสาหกรรมที่รัฐบาลเห็นว่ามีความสำคัญกว่า และดังนั้นโดยผ่านสภาค่าจ้างของประเทศปรากฏว่าค่าแรงเพิ่มอย่างมากในช่วงปี ค.ศ. 1979 และ 1981 โดยให้ค่าแรงเพิ่มระหว่าง 54 และ 58% และให้นำเงินค่าจ้างที่เพิ่มบางส่วนเข้าสะสมในกองทุนกลางหรือให้นำเข้าสู่กองทุนพัฒนาฝีมือ (Skills Development Fund) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่จัดขึ้นมาใหม่ รัฐบาลใช้วิธีการต่าง ๆ บีบบังคับให้อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำและยังใช้แรงงานเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต ต้องปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตหรือไม่ก็ปิดกิจการไปเลย ทางด้านค่าแรงนั้นรัฐบาลยังคงต้องการให้ค่าจ้างเป็นตัวดึงดูดนักลงทุน นั่นคือค่าแรงในอุตสาหกรรมประเภทมูลค่าเพิ่มสูง ๆ ในสิงคโปร์นั้นยังมีอัตราต่ำกว่าในประเทศอื่นโดยเปรียบเทียบ

2) รัฐบาลเร่งปรับปรุงปัจจัยการผลิตขั้นพื้นฐานให้ได้มาตรฐานและเพียงพอ นั่นคือรัฐบาลมิได้มุ่งแต่จะกดดันอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำให้ต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือล้มเลิกไปอย่างเดียว แต่รัฐบาลได้เตรียมเทคโนโลยีและทุน ตลอดจนสิ่งจำเป็นต่าง ๆ สำหรับการลงทุนในกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มในการผลิตที่สูงกว่าด้วย รัฐบาลให้ความสำคัญในการเตรียมทรัพยากรมนุษย์ที่

เหมาะสมโดยการเร่งผลิตวิศวกร ในการนี้ศูนย์ฝึกอบรมต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย โดยที่รัฐบาลมีส่วนร่วมในการออกค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงบริษัทเอกชนและรัฐบาลต่างประเทศ และขณะเดียวกันเมืองนิคมอุตสาหกรรม "จูรง" ได้เริ่มแผนระยะยาว 10 ปี (ปี ค.ศ.1980-90) เพื่อจะทำการปรับปรุงคุณภาพและปริมาณของอาคารโรงงานที่ดินปัจจัยขั้นพื้นฐานอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงการสร้างนิคมอุตสาหกรรมเพื่อให้ความสะดวก แก่อุตสาหกรรมที่รัฐบาลให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก ๆ เช่น นิคมที่เกาะทางตอนใต้เพื่อทำการผลิตอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและเป็นศูนย์จำหน่ายด้วย และยังมีการพัฒนา "โลยาง (Loyang)" ให้เป็นศูนย์กลางแห่งแรกของอุตสาหกรรมการบิน และการสร้างศูนย์วิทยาศาสตร์ (Singapore Science Park) เพื่อให้เกิดการค้นคว้าวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์การค้นคว้าวิจัยที่เกิดขึ้นต้องเสียค่าใช้จ่ายปีละมาก ๆ เช่น ในปี ค.ศ.1978/79 ค่าใช้จ่ายด้านการค้นคว้าวิจัยเป็นเพียง 127 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ แต่ในปี ค.ศ.1982/83 ค่าใช้จ่ายเพิ่มเป็น 435 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ (Jurong Town Corporation, Annual Report, Various issues)

3) มาตรการทางการเงินการคลัง โดยพรรค PAP ใช้แรงจูงใจทางภาษีมามากมาย รวมทั้งโดยการช่วยเหลือทางการเงินมาตั้งแต่ปี 1979 เป็นหลักประกันกับผู้ประกอบการว่า ไม่ว่าที่ไหนในประเทศ ตราบใดที่โครงการผลิตนั้นเป็นการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูง รัฐบาลจะสนับสนุนให้ทำการลงทุน รัฐบาลใช้มาตรการลดภาษีนิติบุคคลถึง 40% เป็นระยะเวลาหนึ่งภายในช่วง 10 ปี เพื่อดึงดูดใจให้นักลงทุนที่มีศักยภาพเข้ามาทำการลงทุน รัฐเตรียมเงินให้กู้ยืมโดยดอกเบี้ยคงที่และระยะการผ่อนชำระยาวนาน ทั้งยังมีการให้กู้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยเป็นเวลาถึง 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและพัฒนานั้นนำมาหักภาษีได้ ให้การคิดค่าเสื่อมราคาได้สูง ๆ สำหรับเครื่องมือเครื่องจักรและโรงงานที่ใช้ในการอุตสาหกรรม มีการเตรียมเงินช่วยด้านการวิจัยและพัฒนามากมาย รวมทั้งการให้การช่วยเหลือด้านทุนต่าง ๆ ในปี ค.ศ.1975 นั้นรัฐบาลมีงบประมาณ 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่ในปี ค.ศ.1981 เงินงบประมาณดังกล่าวเพิ่มถึง 3 เท่าตัว คือ 300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (Economic Development Board, Annual Report, 1981/82, p.34) นอกจากนั้นยังมีเงินกองทุนให้กับโครงการฝึกอบรม ทั้งนี้เพื่อลดต้นทุนการพัฒนาแรงงานของนายจ้าง ตัวอย่างเช่นในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์นั้น การฝึกอบรมแรงงานนั้นรัฐบาลจะให้การอุดหนุนถึง 30-40% สำหรับโครงการสำคัญ ๆ

นอกจากรัฐบาลจะใช้มาตรการต่าง ๆ เข้าแทรกแซงทางธุรกิจคือทางด้านค่าจ้าง ด้านการสร้างปัจจัยขั้นพื้นฐาน ด้านการสนับสนุนทางการเงินและภาษีต่าง ๆ แล้ว ยังปรากฏว่ารัฐบาลสิงคโปร์ยังทำการลงทุนโดยตรงเพื่อที่จะให้มีการพัฒนาของตลาด ในกรณีนี้รัฐบาลให้บริษัทต่าง ๆ

ที่รัฐบาลมีหุ้นส่วนเป็นตัวเริ่มต้นในการลงทุนที่รัฐบาลต้องการ รัฐยังจัดตั้งบริษัท Singapore Technology Corporation โดยเป็นสื่อในการสนับสนุนให้เกิดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในประเทศ และโครงการที่รัฐบาลทุ่มเทอย่างเต็มที่คือ โครงการปิโตรเคมี ที่ปาลัว อาเย มานู ซึ่งรัฐตั้งใจจะให้ เป็นโครงการอุตสาหกรรมแบบที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงมาก

จะเห็นได้ว่ารัฐบาลทุ่มเทเงินทองมากมายในการที่จะทำการกระตุ้นให้มีการพัฒนาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างปัจจัยพื้นฐานต่าง ๆ ค่าใช้จ่ายที่รัฐบาลจ่ายผ่าน กองทุนเพื่อการพัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย เช่น ในปี ค.ศ.1972/78 รัฐบาลจ่าย 1,890 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ต่อมาในปี ค.ศ.1981/82 นั้นเพิ่มเป็น 5,155 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ (Department of Statistics, Singapore, 1983/84) อย่างไรก็ตามการใช้จ่ายนี้รัฐบาลได้เงินทุนมาจากการออมของประชาชนในประเทศผ่าน Central Provident Fund ซึ่งช่วยให้รัฐบาลสามารถทำการลงทุนในด้านต่าง ๆ ได้

ในการปฏิวัติอุตสาหกรรมของสิงคโปร์จากการใช้แรงงานมากและเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำมาสู่อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนมากขึ้น ก็เพราะรัฐบาลหวังจะหนีให้พ้นจากการแข่งขันกับประเทศที่ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าต่ำโดยอาศัยแรงงานราคาถูก อย่างไรก็ตามแรงงานราคาถูกยังเป็นจุดขายของสิงคโปร์ในการดึงดูดลงทุนต่างชาติเข้ามานั่นคือค่าจ้าง แม้จะไม่ถูกกว่าหลายประเทศเช่น ไต้หวัน ญี่ปุ่น แต่สิงคโปร์ได้พยายามให้การฝึกอบรมแรงงานตลอดจนมีการพยายามจัดสรรการใช้แรงงานให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการยอมให้มีการเพิ่มค่าจ้างโดยอิสระขึ้น อย่างไรก็ตามรัฐบาลยังคงใช้อำนาจทางการเมืองเข้าควบคุมการเคลื่อนไหวของแรงงาน มีการยุบองค์กร ใหญ่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานคือ The Singapore Industry Labour Organization และ The Pioneer Industries Employees' Union เพื่อให้องค์กรที่เล็กกว่าอีก 9 แห่งเข้ามาทำหน้าที่แทน ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เพื่อให้อำนาจต่อรองทางการเมืองตลอดจนฐานการเงินขององค์กร กรรมกรอ่อนแอลง รัฐบาลมีโอกาสทำการปรับแผนอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้สะดวกขึ้น โดยกรรมกรไม่สามารถจะขัดขวางได้ง่าย ๆ ส่วนการให้องค์กรอีก 9 แห่งเข้ามาทำงานแทนนั้นเพื่อให้เกิดการปรับปรุงประสิทธิภาพต่าง ๆ ของแรงงานได้ เช่น การใช้เทคนิคใหม่ ๆ และการฝึกคนงานให้ทำงานร่วมกับเครื่องจักรได้ดีขึ้น ฯลฯ ในระดับอุดมการณ์นั้นรัฐบาลสิงคโปร์พยายามปลูกฝังให้คนงานมีความจงรักภักดีต่อหน่วยงานและยอมเสียสละให้มากขึ้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นภายใต้กลยุทธ์ใหม่ของรัฐบาลในการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่สอง

จะเห็นได้ว่าความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมของประเทศสิงคโปร์นั้นเป็นผลมาจากการแทรกแซงของรัฐบาลอย่างจริงจังในการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่สอง (Rodan,G.,1985) และจุดหมายที่สำคัญในการแทรกแซงเพื่อจะชักจูงให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนมาก ๆ ก็เพื่อยกระดับสิงคโปร์ไปสู่กลุ่มเศรษฐกิจใหม่ในการจัดประเภทในเศรษฐกิจโลก

ปรากฏว่าการปฏิวัติอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ประสบความสำเร็จพอควร ทุนจากต่างประเทศส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างในอุตสาหกรรม เป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น ตลอดจนปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามในกลางทศวรรษที่ 1980S นั้น รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักได้ว่าการดำเนินการของคณันั้นยังไม่อาจบรรลุจุดมุ่งหมายได้ เพราะเงินทุนหรือนักลงทุนต่างประเทศนั้นก็มิได้หันเหเงินทุนของตนไปตามทิศทางที่สิงคโปร์ต้องการอย่างเต็มที่ ประกอบกับเศรษฐกิจถดถอยทั่วโลกในช่วงเวลาดังกล่าว ทำให้การส่งออกของประเทศต่าง ๆ ชลottedลง ซึ่งส่งผลให้รัฐบาล (PAP) พบกับสภาพเศรษฐกิจที่เลวร้ายที่สุดนับจากการเป็นเอกราชเป็นต้นมา

นโยบายอุตสาหกรรมและการเมืองของประเทศสิงคโปร์

ความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นระหว่างพ่อค้าและพวกเสรีชนชาวพื้นเมืองของสิงคโปร์และผลประโยชน์ของกลุ่มนายทุนอังกฤษนั้นมิได้มีส่วนทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อคนส่วนใหญ่ของสิงคโปร์ และความรู้สึกทางด้านร้ายนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกต่อต้านในกลุ่มคนพื้นเมือง โดยมีกลุ่มแรงงานฝ่ายซ้ายเป็นตัวเดิมเชื้อความไม่พอใจเหล่านี้ และภายหลังสงครามโลกนี้ฝ่ายซ้ายต้องการหากกลุ่มพันธมิตรที่ฝ่ายอังกฤษยอมรับด้วย เพื่อจะหาทางก่อตั้งรัฐบาลของตนเองขึ้นมา กลุ่มพันธมิตรดังกล่าวได้เกิดขึ้นในกลุ่มของพวกคนชั้นกลาง ซึ่งนำโดย ลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) ซึ่งได้รับการศึกษามาจากประเทศอังกฤษ ความต้องการของคนส่วนใหญ่และกลุ่มฝ่ายซ้ายร่วมกับความเป็นผู้นำของ ลี กวน ยู ได้ก่อให้เกิดการจัดตั้งพรรค PAP ขึ้นในปี ค.ศ.1954 ในตอนแรกกลุ่มฝ่ายซ้ายมิได้แสดงท่าทีที่จะเข้ามาเป็นผู้บริหารในระดับสูงของพรรค แต่อย่างไรก็ตามภายหลังจากการฟื้นฟูภาวะอาณานิคมแล้วการต่อสู้แย่งชิงอำนาจในพรรคระหว่างกลุ่มของ ลี กวน ยู กับฝ่ายซ้ายเห็นได้ชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามผลปรากฏว่าฝ่ายของ ลี กวน ยู เป็นฝ่ายกำชัยชนะในพรรค และในที่สุดเมื่อปี ค.ศ.1963 ฝ่ายซ้ายได้ก่อตั้งพรรคของตนเองขึ้น ชื่อ Barisan Sosialism (BS) การแยกตัวดังกล่าวยอมทำให้ PAP มีอิสระมากขึ้นจากอิทธิพลของกลุ่มนายทุนด้วย PAP อ้างว่าฝ่ายตนจะเป็นตัวแทนโดยชอบธรรมของชาติ และเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของชาติ โดยไม่ต้องเป็นกังวลกับ

กลุ่มผลประโยชน์กลุ่มหนึ่งกลุ่มใดเป็นพิเศษ และสิ่งที่จะมุ่งต่อไปคือ ทำให้สาขาอุตสาหกรรมเจริญรุ่งเรือง

ลี ได้พยายามดำเนินนโยบายที่จะเข้าร่วมเป็นทองแผ่นเดียวกับมาเลเซีย ซึ่งความจริงนั้นเป็นความต้องการของฝ่ายซ้ายที่จะเข้าร่วมกับมาเลเซียด้วย แต่แน่นอนว่ารัฐบาลมาเลเซียย่อมไม่เลือกที่จะเอาคอมมิวนิสต์มารวมด้วยเป็นแน่ ดังนั้นลีหวังว่าการเข้าร่วมโดยฝ่ายเขาซึ่งเป็นฝ่ายขวาน่าจะสำเร็จ และหากสำเร็จโดยมีการตั้งตลาดร่วม (Malaysian Common Market) โดยมีมาเลเซียเป็นศูนย์กลางแล้ว ย่อมเป็นที่แน่นอนว่าตลาดท้องถิ่นที่ใหญ่ขนาดนั้นจะรองรับสินค้าจากสิงคโปร์ได้ด้วย และนั่นคือนโยบายอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้าย่อมสำเร็จผล แต่ด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจ เช่น ชาวพื้นเมืองมาเลเซียรังเกียจคนจีนเนื่องจากจีนมักจะครอบงำเศรษฐกิจของประเทศเข้าบ้าน นอกจากนั้นในสมัยที่อังกฤษเข้าครอบครองแหลมมลายูนั้น ชาวจีนได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าชาวพื้นเมืองหลายอย่าง อนึ่งรัฐบาลมาเลเซียไม่ควรให้ชาวจีนสิงคโปร์เข้ามาทำหน้าที่บริหาร ดังนั้นในการเจรจาระหว่างสองประเทศนี้มาเลเซียจึงพยายามนำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เข้ามา เช่น ภาษาในราชการต้องใช้ภาษามลายู ฯลฯ ซึ่งในที่สุดการเจรจาต้องล้มเหลว การรวมสหพันธ์ไม่สำเร็จ ดังนั้นในปี ค.ศ.1965 สิงคโปร์จึงแยกตัวจากสหพันธรัฐมาเลเซีย ความคิดของ ลี กวน ยู ที่จะทำอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้าให้สำเร็จผลโดยมีตลาดภายในที่ใหญ่เพียงพอเป็นอันต้องล้มเหลว เพราะโดยลำพังประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีประชากรเพียงเล็กน้อยเท่านั้น การทำอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่พึ่งตลาดภายในย่อมไม่มีดีมานด์เพียงพอ และนั่นย่อมไม่อาจแก้ปัญหาการว่างงานซึ่งเป็นปัญหาหนักของสิงคโปร์ในขณะนั้นได้ สถานการณ์ทั้งเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศนั้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลต้องคิดหนัก เนื่องจากการเข้าร่วมกับสหพันธ์นั้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลสัญญากับประชาชนไว้

อย่างไรก็ตาม PAP โชคคืออย่างหนึ่งที่มีการตัดสินใจของพรรคก่อนข้างอิสระเพราะปราศจากสายสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนายทุนหรือฝ่ายแรงงานดังนั้นการปรับเปลี่ยนนโยบายต่าง ๆ จึงทำได้อย่างรวดเร็วและเป็นที่เห็นได้ชัดเจน ภายหลังจากความล้มเหลวของการเข้าร่วมกับสหพันธ์ จะเห็นได้ว่าหนทางที่จะทำให้ประเทศพัฒนาได้อย่างรวดเร็วภายใต้ระบบอุตสาหกรรมโดยเอกชนนั้น จะต้องเป็นนโยบายการมองออกไปข้างนอก (Outward looking strategy) หรือการทำอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก (Export promotion Industry) ซึ่งทั้งฮ่องกงและไต้หวันเคยประสบความสำเร็จมาแล้ว แต่การดำเนินรอยตามสองประเทศข้างต้น สิ่งที่สิงคโปร์จะต้องคิดหนักคือ ดันทุนที่เกี่ยวกับค่าแรงและความสามารถในการแข่งขัน อนึ่งการตัดสินใจเลือก นโยบายอุตสาหกรรมเพื่อ

การส่งออกโดยพยายามดึงเอาเงินลงทุนจากภายนอกประเทศเข้ามาอาจจะทำให้ผลประโยชน์ของนักลงทุนภายในประเทศเสียหายแต่ขณะเดียวกันกลุ่มคนพื้นเมืองเองก็ได้รับความชำนาญทางด้านอุตสาหกรรมและไม่มีทุนเพียงพอด้วย โรเดนเชื่อว่า PAP ก่อนข้างจะโชคดีที่สามารถปราบปรามพวกฝ่ายซ้ายและฝ่ายแรงงานได้ และขณะเดียวกันฝ่ายนายทุนพื้นเมืองไม่ทำให้สภาพการณ์ภายในเลวร้าย เนื่องจากในขณะนั้นนโยบายอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้านั้นยังมิได้มีการปฏิบัติกันอย่างจริงจัง เพราะเป็นเพียงระยะเริ่มต้น ดังนั้นกลุ่มนายทุนอุตสาหกรรมจึงยังไม่ทันตั้งตัวหรือมีอำนาจทางการเมืองมากมายพอที่จะทำให้รัฐบาลขาดเสถียรภาพได้ ดังนั้นการปรับเปลี่ยนนโยบายอุตสาหกรรมของ PAP จึงดำเนินได้ง่าย (Roden,G,1985) แต่แท้จริงไม่ใช่โชคอย่างเดียว แต่เป็นความสามารถในการตัดสินใจและการมองกว้างไกล (vision) ของรัฐบาลเสียมากกว่า

หลังจากการแยกตัวออกจากสมาพันธ์ สิ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์ทำการเข้าควบคุมแรงงานทันที โดยรัฐบาลจัดให้มีสหภาพกรรมกรแห่งชาติ (National Trades Union Congress) และสมาชิกระดับบริหารของสหภาพกล่าวเป็นผู้มาจากรัฐบาลนั่นเอง ซึ่งสหภาพดังกล่าวนี้กลายเป็นตัว่วงคูลกับอำนาจเก่าของฝ่ายซ้ายด้วย ซึ่งวิธีการของรัฐบาลนี้เท่ากับเข้าไปควบคุมการทำงานของฝ่ายกรรมกร

ความสำเร็จในการเข้าควบคุมสถาบันกรรมกรนั้น ทำให้รัฐบาลใช้จุดนี้เป็นจุดดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาทำการลงทุนในประเทศสิงคโปร์ โดยมีหลักประกันด้านแรงงานจะไม่ก่อความวุ่นวายหรือการนัดหยุดงาน สิงคโปร์ผ่านกฎหมายการจ้างงานในปี ค.ศ. 1968 และกฎหมายอุตสาหกรรม (1969) ออกมาโดยมีการลดค่าจ้างและผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่คนงานเคยได้รับการเพิ่มชั่วโมงการทำงาน ตัดอำนาจการต่อรองของสหภาพแรงงาน การนัดหยุดงานถือเป็นการก่อความวุ่นวายทางการเมือง ซึ่งเป็นการทำลายประโยชน์ของบ้านเมือง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวของรัฐบาลดำเนินไปโดยปราศจากการขัดขวางของสภาแรงงาน (NTUC) การตัดอำนาจต่อรองของลูกจ้างต่อนายจ้างโดยกฎหมายปี ค.ศ.1968 เป็นบทบาทของรัฐบาล ซึ่งทำให้ตลาดแรงงานของสิงคโปร์อยู่ในความสงบ เมื่อเกิดสภาพเงินเฟ้ออย่างหนักในทศวรรษที่ 1970S และมีเค้าว่าจะเกิดความไร้เสถียรภาพในภาคอุตสาหกรรม รัฐบาลสิงคโปร์ได้เข้าควบคุมฝ่ายคนงานมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านค่าจ้าง ในปี ค.ศ. 1972 รัฐบาลได้ตั้งสภาค่าจ้าง (National Wages Council) เพื่อทำหน้าที่กำหนดค่าจ้าง ความสำเร็จในการควบคุมคนงาน จะเห็นได้ว่าสิงคโปร์ไม่มีการนัดหยุดงานและอุตสาหกรรมดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

รัฐบาลใช้มาตรการต่าง ๆ ในการให้แรงจูงใจในการทำอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก มีการตั้งคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจซึ่งเริ่มมีมาตั้งแต่ ปี 1961 ทำหน้าที่เป็นสายสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับนักลงทุน ในปี ค.ศ.1968 รัฐบาลมีการจัดตั้งหน่วยงาน (Jurong Town Corporation) ขึ้นมาเพื่อลดภาระของคณะกรรมการวางแผน โดยให้ช่วยรับผิดชอบด้านการพัฒนานิคมอุตสาหกรรม ซึ่งจัดให้มีปัจจัยความสะดวกขั้นพื้นฐานรวมไว้โดยมีค่าบริการต่างๆ ในอัตราต่ำสำหรับเอกชนผู้ลงทุน ซึ่งขบวนการดังกล่าวมีการขยายตัวอย่างมากหลังจากการเปลี่ยนมาใช้นโยบายอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกและจากพื้นฐานต่างๆ ที่รัฐบาลสร้างไว้นี้เอง ได้กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยขยายโอกาสให้สิงคโปร์สามารถทำการแข่งขันในตลาดโลกได้ กล่าวได้ว่าสิงคโปร์เป็นชาติแรกในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้น

นอกจากมาตรการต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่ออำนวยการส่งออกแล้ว ในปี ค.ศ.1968 รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดตั้งบริษัทมหาชนและบริษัทเพื่อการค้าระหว่างประเทศ (INTRACO) เพื่อช่วยแสวงหาช่องทางการค้าและตลาดในต่างประเทศให้กับสินค้าที่ผลิตจากสิงคโปร์และยังมีหน้าที่แสวงหาแหล่งวัตถุดิบราคาถูกให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอีกด้วย ในปี ค.ศ.1969 รัฐบาลตั้งบริษัทเดินเรือทะเล Neptune Orient lines โดยรัฐบาลเป็นเจ้าของ 100% เพื่อเป็นหลักประกันว่าค่าขนส่งของสินค้าที่ทำจากสิงคโปร์จะอยู่ในอัตราต่ำ [ลองหันมาพิจารณาประเทศไทยบ้าง เราไม่มีการส่งเสริมการพาณิชย์นาวีและการทำงานของเอกชนในอศิตยาก็จะมีประสิทธิภาพในการทำงาน เพราะรายการ "หุ้นลอย" ที่ต้องให้แก่ผู้มีอำนาจในรัฐบาลมากมาย ผู้มีอำนาจทางการเมืองบางคนในอศิตตึงเอาผลประโยชน์ของประเทศชาติเข้าหาตนเองมากกว่าการพยายามหาวิธีสร้างประโยชน์ให้กับชาติ] ในปี ค.ศ.1968 รัฐบาลได้สร้างปัจจัยที่สำคัญมากทางการเงิน เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาประเทศ นั่นคือธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งสิงคโปร์ (Development Bank of Singapore) ในลักษณะบริษัทมหาชน แต่รัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ทั้งนี้เพื่อจัดหาเงินทุนให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโดยคิดดอกเบี้ยต่ำกว่าอัตราในท้องตลาด และพยายามกระตุ้นการร่วมลงทุนโดยให้ประชาชนเข้าถือหุ้นในบริษัท บทบาทของรัฐบาลในด้านการเงินยังมีอีกมากมายหลายประการ เช่น การเข้ามีส่วนในกองทุน Central Provident Fund และในการถือหุ้นของธนาคารออมทรัพย์ของการไปรษณีย์ (Post office Saving Bank) ซึ่งทำการระดมเงินออมภายในประเทศได้มหาศาล ซึ่งการเข้ามีส่วนในการจัดการเงินออมภายในประเทศนี้ ส่งผลให้รัฐบาลสามารถจัดสรรสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นแก่การพัฒนาประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรม นอกจากมาตรการต่าง ๆ แล้ว

รัฐบาลได้ใช้นโยบายการคลังผ่านมาตรการลดหย่อนภาษีให้กับเอกชนที่จะทำการลงทุนในอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกอีกด้วย

ถือได้ว่าพรรค PAP ได้ให้หลักประกัน ทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมให้แก่ผู้ทำการอุตสาหกรรมส่งออกอย่างเต็มที่ และรัฐยังเป็นกลไกที่ทำการจัดสรรทรัพยากรในลักษณะที่ให้ประโยชน์แก่กลุ่มอุตสาหกรรมด้วย ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ ความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก สำหรับอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานไร้ทักษะในการผลิต อาจกล่าวได้ว่านโยบายอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ประสบความสำเร็จอย่างมาก ปรากฏว่ามีการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมเพิ่มจาก 157 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ในปี ค.ศ.1965 เป็น 1,523 ล้านดอลลาร์ ในปี ค.ศ.1970 และ 7,812 ล้านดอลลาร์ ในปี ค.ศ.1974 (ตารางที่ 11) และผลที่ตามมาคือปัญหาการว่างงานบรรเทาเบาบางอย่างเด่นชัด คือจากการว่างงาน 8.7% ในปี ค.ศ.1965 ลดเหลือเพียง 3.9% ในปี ค.ศ.1974 ความสำเร็จในการลดการว่างงานของประชากรดำเนินมาเป็นเวลานานก่อนที่จะหันมาพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้ทุน ทักษะการทำงานเป็นปัจจัยที่สำคัญในการผลิต และภายใต้กฎหมายการให้แรงจูงใจแก่การขยายตัวทางเศรษฐกิจปี ค.ศ.1970 นั้นรัฐบาลนำเอามาตรการแรงจูงใจมาใช้มากมาย ทั้งทางด้านการเงินการคลัง รวมทั้งการเตรียมงบประมาณ 100 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์เพื่อใช้ในโครงการช่วยเหลือด้านทุน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้แสดงถึงความมุ่งมั่นในการพัฒนาอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ โดยมุ่งให้มีการใช้แรงงานและการดำเนินการผลิตอย่างจริงจังมากกว่าลักษณะการนำเข้าชิ้นส่วนเพื่อทำการประกอบเข้าด้วยกันเท่านั้น

ตารางที่ 11

ดัชนีทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์

ปี	การลงทุนจากต่างประเทศสะสม (s\$ million)	การผลิตอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (s\$ million)	การว่างงาน (%)
1965	157	349.2	8.7
1969	600	1,265.3	6.7
1973	2,659	4,269.8	4.5
1974	3,054	7,811.9	3.9
1975	3,380	7,200.7	4.6
1977	4,145	10,969.4	3.9

ที่มา: Economic Development Board Singapore Annual Report

(various issues), Development of Statistics.

แต่ก่อนที่รัฐบาลสิงคโปร์จะดำเนินการต่อไปได้ ปรากฏว่าเกิดภาวะวิกฤตของเศรษฐกิจโลกเสียก่อน ในช่วงปี ค.ศ.1974-75 เศรษฐกิจโลกถดถอยในช่วงนั้นทำให้สินค้าออกของสิงคโปร์ (และประเทศอื่น) ขาดแรงซื้อ ผลที่ตามมาก็คือ การว่างงานอย่างขนานใหญ่ การลงทุนหยุดชะงัก แรงงานประมาณ 2% (17,000 คน) ซึ่งในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการว่างงานในปี ค.ศ.1975 เพิ่มขึ้นเป็น 4.6% (ตารางที่ 11)

รัฐบาลสิงคโปร์แก้ไขสถานการณ์โดยพยายามชักจูงนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนด้วยการลดค่าจ้างลงให้ต่ำกว่าประเทศคู่แข่ง ซึ่งนโยบายการลดค่าจ้างดำรงอยู่มาจนกระทั่งปี ค.ศ. 1979 นับว่าจะเป็นโชคดีหรือเป็นความสามารถของรัฐบาลสิงคโปร์ก็ตาม ปรากฏว่าสภาพถดถอยในประเทศนี้คงอยู่เพียงระยะสั้น ๆ เท่านั้นเพราะภาคอุตสาหกรรมของสิงคโปร์สามารถฟื้นตัวอย่างดียิ่งในปี ค.ศ.1976 ก็ความเติบโตของการส่งออกของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นถึง 33% และขยายตัว

กว่า 15% ในแต่ละปี ในปี 1977, 1978 และการหลั่งไหลเข้ามาของเงินทุนจากต่างประเทศมีมากมาย เช่น ช่วง 1975-1978 มีเงินลงทุนเพิ่มประมาณ 1,862 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ และส่งผลให้ปัญหาการว่างงานลดลงไปทันที คือ มีการว่างงานเพียง 3.6% ซึ่งเป็นระดับต่ำสุดเมื่อเทียบกับในอดีตที่ผ่านมา

ที่น่าประหลาดใจกับสถานะแรงงานของสิงคโปร์ ซึ่งเคยมีแต่การว่างงาน คือ ในระยะหลังกลับกลายเป็นประเทศที่ขาดแคลนแรงงาน เช่น ในปลายปี 1978 ปัญหาหนักของประเทศคือ ไม่มีแรงงานเพียงพอ ซึ่งต่างจากประเทศกำลังพัฒนาหลาย ๆ ประเทศที่ขาดแคลนเงินทุน แต่แรงงานเหลือเฟือ ในประเทศสิงคโปร์นั้นปรากฏว่า ความต้องการแรงงานเพิ่มถึงปีละ 40,000 คน ในขณะที่แรงงานพื้นเมืองขยายตัวไม่ทัน คือเพิ่มได้ประมาณ 30,000-32,000 คนต่อปีเท่านั้น การขาดแคลนแรงงานนี้เป็นสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ เนื่องจากจะกลายเป็นอุปสรรคสำคัญของการพัฒนาของรัฐในการขยาย และปรับปรุงคุณภาพของอุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์ วิธีการแก้ปัญหาทางหนึ่งก็คือ

การนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศเข้ามา ซึ่งในความเป็นจริงมีการปฏิบัติกันอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามรัฐบาลสิงคโปร์มีความเห็นว่าการนำเข้าแรงงานไร้ทักษะราคาถูกเข้ามาในประเทศอาจเป็นการทำให้อุตสาหกรรมบางประเภทที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำและใช้แรงงานมาก เช่น อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมหนังสัตว์ และผลิตภัณฑ์ไม้ ไม่พยายามปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิตของตนเอง รัฐบาลต้องการให้อุตสาหกรรมเหล่านี้เร่งปรับปรุงคุณภาพของงานของตน และปล่อยให้แรงงานส่วนเกินไปทำงานในอุตสาหกรรมอื่นหรือสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ อุตสาหกรรมประเภทใช้แรงงานมากกับอุตสาหกรรมประเภทใช้เทคโนโลยีสูง ๆ และใช้ทุนร่วมกับแรงงานมีทักษะควรจะพัฒนาไปโดยไม่ติดขัดกันและกัน แทนลักษณะที่ดูเหมือนจะเริ่มมีความขัดแย้งกันในอุตสาหกรรมสองลักษณะนี้ในขณะนั้น อนึ่งรัฐบาลยังพิจารณาเห็นว่าการนำเข้าแรงงานมาจากประเทศอื่น อาจเป็นผลเสียในอนาคต และอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อเสถียรภาพทางการเมืองด้วย เพราะนอกจากสิงคโปร์จะต้องพึ่งพาแรงงานจากมาเลเซียแล้ว ยังปรากฏว่าสิงคโปร์ต้องพึ่งพาแรงงานจากประเทศฟิลิปปินส์ ไทย อินเดีย บังกลาเทศ ศรีลังกา เป็นต้น สิงคโปร์วิตกเกี่ยวกับปัญหาทางการเมืองที่อาจจะเกิดจากแรงงานเหล่านี้ ดังเช่นประสบการณ์ของประเทศยุโรปในอดีต ซึ่งเคยนำเข้าแรงงานจากหลาย ๆ ประเทศเข้ามา โดยเฉพาะกรณีของสิงคโปร์นี้รัฐบาลสามารถควบคุมแรงงานพื้นเมืองได้เต็มที่ จึงค่อนข้างจะพอใจที่มีแต่แรงงานพื้นเมือง ซึ่งยอมรับบทบาทของ NTUC รัฐบาลสิงคโปร์มีความคิดและสายตากว้างไกล จึงมองเห็นว่าประเทศคู่แข่งที่อาศัยการผลิตอุตสาหกรรม

ส่งออกโดยใช้แรงงานราคาถูกกำลังคิดตามมาอีกหลายประเทศ และรัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าไม่เข้าไบนานประเทศของตนจะต้องถูกธนาคารโลกยกระดับขึ้นมาเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และนั่นย่อมหมายถึงการสูญเสียสิทธิพิเศษ (GSP หรือ General System of Preferences) ที่เคยได้จาก GATT [เวลานี้เปลี่ยนเป็น WTO แล้ว] ในสินค้าหลาย ๆ ประเภทที่ใช้แรงงานเป็นปัจจัยการผลิต ดังนั้นการมุ่งมั่นที่จะพยายามใช้แรงงานของตนและใช้ในอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ๆ จะเป็นนโยบายที่ชาวนิตยสารของรัฐบาล

ในปลายทศวรรษที่ 1970S พรรค PAP ได้ทำการพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ ของ นโยบายการส่งออกของตนอีก เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าสินค้าของตนจะคงมีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดต่างประเทศได้ในอนาคต ซึ่งการหลั่งไหลเข้ามาลงทุนจากนักลงทุนต่างชาติในสิงคโปร์ในช่วงปี ค.ศ. 1978 นั้นทำให้รัฐบาลสิงคโปร์มีความมั่นใจที่จะใช้นโยบายที่ค่อนข้างแข็งแกร่งในการแก้ไขปัญหา จะเห็นได้ว่ารัฐบาลสิงคโปร์มีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่คู่แข่งทางการค้าเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นับแต่ปลายทศวรรษที่ 1970S

สรุป

เมื่อสิงคโปร์ได้อิสระภาพนั้น กล่าวได้ว่ายังขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของ ประชากร ภาษา วัฒนธรรม ศาสนา และประวัติศาสตร์ ทางด้านเศรษฐกิจนั้นสิงคโปร์ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติอะไร นอกจากสภาพภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมแก่การเป็นศูนย์กลางการค้า เป็นท่าเรือ แต่บัดนี้สิงคโปร์ได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICs) และเป็นหนึ่งในสี่เสือแห่งเอเชีย (Fortune Magazine, 1982) และเป็นศูนย์กลางการเงินการค้าและการสื่อสารของเอเชีย ปัจจัยสำคัญที่ทำให้สิงคโปร์รุ่งโรจน์ได้อย่างมหัศจรรย์ คือ

- 1) ความโปร่งใส ซื่อสัตย์ มีประสิทธิภาพ และมีวิสัยทัศน์ของรัฐบาล
- 2) ความขยันขันแข็งและรู้จักคิดของประชากร
- 3) ระบบของสังคมและเศรษฐกิจที่เปิดโอกาสให้คนแสดงความสามารถ ความคิดริเริ่ม และสร้างสรรค์ และให้ผลตอบแทนการกระทำที่เป็นประโยชน์

นอกจากนั้นวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนความพยายามอยู่รอดได้เป็นแรงกดดันให้รัฐบาลและประชาชนต้องพยายามผลักดันประเทศให้มุ่งไปข้างหน้าและอยู่ในระดับที่สูงขึ้น รายได้ที่สูงขึ้น งานดี ๆ มากมายตลอดจนโอกาสทางธุรกิจ ความเป็นอยู่ดีขึ้น การมีโอกาสเป็นเจ้าของที่อยู่

อาศัย เงินออมในอนาคตยามชรา ทำให้ประชาชนมีสถานภาพที่มั่นคงและนั่นย่อมหมายถึงความมีเสถียรภาพทางการเมืองด้วย

ในอนาคตสิงคโปร์จะยังคงรักษาความเจริญเติบโตโดยมีเสถียรภาพเช่นนี้ได้หรือไม่ และจะมีหนทางที่จะก้าวไปสู่ภาวะที่ประเทศญี่ปุ่นดำรงอยู่ได้หรือไม่ อะไรจะเป็นปัญหาในอนาคตที่ประเทศนี้จะต้องเผชิญ การที่สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจเปิดนั้นย่อมยากที่จะป้องกันผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสถานะทางเศรษฐกิจในประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลาย เพราะประเทศเล็ก เช่น สิงคโปร์นั้นไม่มีอำนาจที่จะควบคุมผลกระทบที่เกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น การกีดกันทางการค้า ปัญหาหนี้สินต่างประเทศ อัตราดอกเบี้ยสูงๆ หรือภาวะวิกฤตของพลังงานแต่อย่างไรก็ตาม การเป็นประเทศเล็กก็มีประโยชน์อยู่บ้าง คือการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของเงื่อนไขต่าง ๆ ในเวทีโลกอาจทำได้ง่ายกว่าการปรับตัวของประเทศใหญ่ ๆ จะเห็นได้ว่าประเทศสิงคโปร์มีความสามารถในการปรับตัวได้ดี จากประสบการณ์ว่าสามทศวรรษหลังจากเป็นอิสระ ผู้นำ ข้าราชการ รัฐมนตรี ผู้ประกอบการ ช่างฝีมือ องค์กรแรงงาน ฯลฯ ในประเทศนี้ต่างก็มีความสามารถในการตอบรับกับสถานการณ์ต่าง ๆ ของโลกที่ผันแปรไปไม่ว่าในทางบวกหรือลบได้อย่างดี

ปัญหาที่สำคัญที่สุดในประเทศที่ต้องมีการแก้ไข คือ ปัญหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิต (Tsao Yuan, Productivity Trends in Singapore, 1984) ในปัจจุบันอัตราการเพิ่มของประชากรลดตัวลงซึ่งหมายถึงอัตราการเติบโตของแรงงานย่อมลดตัวลงเช่นกัน ขณะเดียวกันสิงคโปร์ต้องลดการนำเข้าแรงงานจากต่างประเทศเข้ามาในปี ค.ศ.1991 เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาทางสังคมที่อาจเกิดขึ้นดังที่ประเทศในยุโรปเคยประสบมาแล้ว แต่ถ้านักยุทธกิจใดที่มีการจ้างแรงงานผู้อพยพอยู่แล้วรัฐบาลจะไม่พยายามชักจูงให้ใช้เครื่องจักรกลหรือคอมพิวเตอร์ ดังนั้นหากการเพิ่มปริมาณของแรงงานทำไม่ได้หนทางเดียวที่จะรักษาความเจริญเติบโตได้ก็โดยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในช่วงปี ค.ศ.1980-1983 อัตราความเจริญเติบโตของประสิทธิภาพการผลิตเฉลี่ย 4.5% ต่อปี และถ้าสิงคโปร์ต้องการรักษาอัตราความเติบโตทางเศรษฐกิจให้ได้ 8-10% ต่อปี นั้นย่อมหมายถึงอัตราความเจริญเติบโตของประสิทธิภาพการผลิตจะต้องเพิ่มประมาณ 6-8% ซึ่งปัญหานี้จะแก้ได้ก็โดยการเพิ่มคุณภาพแรงงาน (upgrading workers) เท่านั้น โดยการให้การศึกษาฝึกฝนเพิ่มทักษะตลอดจนปรับทัศนคติในการทำงาน และต้องทำงานเป็นทีม (team-work) ทั้งฝ่ายการจัดการและฝ่ายแรงงาน

ในทางสังคมนั้นอาจกล่าวได้ว่าเท่าที่ผ่านมารัฐบาลสิงคโปร์ประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาคาความยากจนและยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนชาวสิงคโปร์ให้มีโอกาสเป็นเจ้าของทรัพย์สินมากขึ้นทุกที เช่น ในปี ค.ศ.1980 ชาวสิงคโปร์กว่า 50% หรือประมาณ 280,107 ครอบครัว อยู่ในบ้านที่เป็นของตนเอง และน่าจะเป็นไปได้ว่าไม่ช้าชาวสิงคโปร์จะเป็นเจ้าของที่พักอาศัยเกือบทุกคนทั้งนี้โดยหน่วยงานของรัฐ (HDB) จะพยายามเพิ่มปริมาณสถานที่อยู่อาศัยให้ทันกับความต้องการของประชาชนแต่ปัญหาที่ HDB ต้องเผชิญคือการรักษาราคาของห้องชุด (flats) ให้มีเสถียรภาพคือ ไม่แพงมากจนเกินเหตุ และต้องมีจำนวนเพิ่มขึ้นในอัตราที่เหมาะสมแม้จะมีภาวะเงินเฟ้อ นอกจากนั้น HDB ต้องพยายามหาวิธีที่จะทำการก่อสร้างที่จะลดการพึ่งพาอาศัยแรงงานต่างประเทศในการก่อสร้าง ตลอดจนต้องเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการก่อสร้าง ท้ายที่สุดต้องรักษาคุณภาพของอาคารที่ก่อสร้าง

ทางด้านการศึกษานั้นรัฐบาลสามารถแก้ปัญหาด้านปริมาณได้ นั่นคือมีสถานศึกษาเพียงพอ ปัญหาที่คงอยู่ในเรื่องการศึกษา คือเนื้อหาสาระของการศึกษา ปัญหาแรกคือจะทำให้มีความสมดุลได้อย่างไรระหว่างความรู้ที่ต้องการใช้กับโลกเศรษฐกิจหรือสังคมสมัยใหม่กับความรู้ที่จะทำให้ประชากรมีจริยธรรม ความซื่อสัตย์ภักดีต่อประเทศ ในปัจจุบันการศึกษาเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติให้ถูกศีลธรรมเป็นวิชาบังคับที่บรรจุไว้ในหลักสูตรชั้นมัธยมแล้ว

ปัญหาทางการศึกษาอีกประการคือ ภาษา แม้ทุกคนจะทราบดีว่าการศึกษาภาษาอังกฤษนั้นมีคุณค่า แต่ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่นักเรียนสอบตกมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนใช้ภาษาอื่นที่บ้าน (ภาษาจีน) อย่างไรก็ตามภาษาอังกฤษมีความจำเป็น เนื่องจากเป็นสื่อในการแสวงหาความรู้ในสาขาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ฯลฯ [เข้าใจว่าสถานการณ์ของนักเรียนในประเทศสิงคโปร์จะคล้ายนักเรียนไทยอยู่ระดับหนึ่งที่ไม่ให้ความสนใจภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ซึ่งทำให้เสียโอกาสในการค้นคว้าหาความรู้อย่างยิ่ง] การที่นักเรียนอาจไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษนั้นปัจจัยหนึ่งคือ ทางบ้านมิได้ส่งเสริมนัก และ หลาย ๆ คนเกรงว่าการเรียนภาษาอื่นอาจทำให้วัฒนธรรม ประเพณีของตนพลอยเสื่อมสูญไป หรือบางคนเกรงว่าหากใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ อาจทำให้ลืมภาษาของบรรพบุรุษได้ อย่างไรก็ตามการที่สิงคโปร์เปิดประเทศอย่างกว้างขวางทั้งการลงทุนและการท่องเที่ยว ย่อมเป็นสิ่งที่มิเหตุมีผลอย่างยิ่งที่ระบบการศึกษาควรตระเตรียมความสามารถทางด้านภาษาให้กับนักเรียนของตน

ปัญหาทางสังคมอีกประการที่สิงคโปร์ต้องเผชิญคือ ปัญหาคนชราและปัญหาความไม่สมดุลย์ของโครงสร้างประชากร สำหรับปัญหาคนชราที่รัฐจะต้องดำเนินงานคือ การตระเตรียมด้าน

สุขอนามัยต่าง ๆ ที่จะต้องเพิ่มอย่างมาก สังคม (รัฐบาล) จะต้องดูแลซึ่งหมายถึงงบประมาณ จำนวนมหาศาล ส่วนความไม่สมดุลย์ของโครงสร้างประชากรคือ การมีคนชรามาก แต่อัตราการเกิดของคนรุ่นใหม่มีน้อย ทำให้รัฐบาลต้องพยายามชักจูงให้ประชาชนมีบุตรมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้สิงคโปร์มั่งคั่งรุ่งเรืองคือ ความมีเสถียรภาพทางการเมือง ซึ่งเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานที่จะทำให้เศรษฐกิจเจริญเติบโตได้ หรือจะมีการพัฒนาทางสังคมได้ และสิ่งที่สำคัญอีกประการต่อความเจริญเติบโตคือการศึกษาและความรับผิดชอบของประชากร

การมีเสถียรภาพทางการเมืองของสิงคโปร์นั้นนอกจากประชากรจะมีส่วนสำคัญแล้ว ผู้นำพรรค PAP ซึ่งมีความสามารถและมีสายตากว้างไกลในการเลือกสรรเอาคนดีมีความสามารถเข้ามาทำงานบริหารบ้านเมือง นอกจากนั้นความเจริญรุ่งเรืองของชาติยังเกิดจากการบริหารบ้านเมืองโดยยึดถือเอาประโยชน์ของชาติเป็นหลัก มิใช่พรรคพวก หรือใช้ระบบอุปถัมภ์ดังที่ประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศชอบนำมาใช้ รัฐบาลที่ค้ำจุนต้องรู้จักยึดประโยชน์ของชาติ และฟังความคิดเห็นของประชาชน แต่มิใช่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามความต้องการของคนทุกคนย่อมมิใช่ผู้บริหารที่ดี นักการเมืองที่แจกจ่ายเงินทองอย่างไม่อัน ระหว่างหาเสียงเลือกตั้งย่อมจะต้องหาทางเรียกคืนทุนคืนเมื่อได้เข้าไปบริหารบ้านเมือง

จะเห็นได้ว่าเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองต่างเป็นเสาหลักที่ทำให้ประเทศก้าวหน้าไปได้ อย่างราบรื่น แต่เศรษฐกิจและสังคมจะพัฒนาไปไม่ได้ ถ้าการเมืองไม่มีเสถียรภาพ ไม่ก้าวหน้ามีแต่ถอยหลัง ประเทศสิงคโปร์ไม่ยอมเสียโอกาสอีกแล้ว ไม่ยอมที่จะให้ความปั่นป่วนทางการเมืองมาทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง คำถามคือ ประเทศไทยนั้นจะยอมถอยหลังไปอย่างนั้นหรือ